

רע"פ 4557/23 - מסרי ואסף נגד מדינת ישראל-משטרת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4557/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: מסרי ואסף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל-משטרת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינושל בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עפ"ת 56845-02-23 מיום 4.5.2023 שניתן על ידי השופט א' סלאמה

בשם המבקש: עו"ד אמון מוחמד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' סלאמה) ב-עפ"ת 56845-02-23 מיום 4.5.2023 בו נדחה ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בעכו (השופטת א' טפטה גרדי) ב-תת"ע 3118-07-18 מיום 21.2.2023.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 21.6.2018, במסגרת תת"ע 4030-06-18, נגזר על המבקש עונש של 3 חודשי פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה (להלן: ההליך הראשון). ביום 3.7.2018, בעודו מרצה עונש זה, המבקש נהג על כביש 85. בגין האמור, יוחסה לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה).

3. ביום 20.3.2019 המבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום בהיעדרו, משלא התייצב לדיונים שנקבעו בעניינו. זאת, בהתאם לסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ). המבקש נעדר גם מדיונים נוספים שנקבעו לצורך שמיעת הטיעונים לעונש. ביום 22.3.2021, משהתייצב לבסוף עם סנגורו, הצדדים הגיעו להסדר טיעון לעניין העונש. בית המשפט לתעבורה אימץ את הסכמתם וגזר על המבקש עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירות של נהיגה ללא רישיון או בזמן פסילה, למשך 3 שנים; 6 חודשי פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה; 4 חודשי פסילה מותנית מקבלת או החזקת רישיון נהיגה, לבל יעבור עבירה בה הורשע בהליך דנן או אחת העבירות המפורטות בתוספות הראשונה והשנייה לפקודת התעבורה; וקנס בסך 1,500 ש"ח.

4. בחלוף כשנתיים, המבקש פנה לבית המשפט לתעבורה בבקשה לביטול פסק הדין. לטענתו, עונש הפסילה בהליך הראשון נגזר בהיעדרו והוא כלל לא עודכן לגביו כנדרש. בית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה נוכח הזמן הרב שחלף עד להגשתה, ובשים לב לכך שהמבקש לא חלק על הרשעתו במסגרת ההליך, גם כשיוצג על ידי עורך דין, ואף הגיע להסדר לעניין עונשו (להלן: ההחלטה).

5. המבקש ערער על ההחלטה לבית המשפט המחוזי וערעורו נדחה. בית המשפט שב וחיזק את נימוקיו של בית המשפט לתעבורה. הודגש, כי אין לקבל את הטענה שהמבקש לא היה מודע לעונש הפסילה שהושת עליו בהליך הראשון, בין היתר, על בסיס דבריו עובר לגזירת עונשו: "אני מבין את ההסדר ומבקש לאמצו. אני מצהיר שאין לי רישיון להפקדה. אבקש שהפסילה תחל מהיום".

6. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, יש לבטל את פסק הדין מאחר שלא יודע כנדרש לגבי עונש הפסילה בהליך הראשון. נטען, כי המבקש הגיש את בקשת הביטול רק לאחר זמן רב מאחר שגילה על אי-יידועו רק בעת גיבוש הגנתו במסגרת הליך נוסף המתנהל נגדו בגין נהיגה בזמן פסילה (פל"א 22-10-2941; להלן: ההליך השלישי). עוד נטען כי גילוי המאחר נבע מתקלות שנפלו בייצוג לפני בית המשפט לתעבורה בהליך מושא בקשה זו, בהן רישום שגוי של זהות בא-כוחו במערכת בתי המשפט ואי-סריקת יפוי הכוח של סנגורו דאז. המבקש טען כי הותרת פסק הדין על כנו בנסיבות אלה תגרום לעיוות דין, בפרט נוכח האפשרות שיופעלו העונשים המותנים התלויים ועומדים נגדו.

7. דין הבקשה להידחות. בית המשפט זה לא ייעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" אלא במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני (רע"פ 4237/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.6.2023); רע"פ 4155/23 חביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.6.2023)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים אלה. רחוק מכך.

בעבירות על פקודת התעבורה "שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש", סעיף 240(א) לחסד"פ מאפשר לבית המשפט לראות באי-התייצבות של נאשם כהודאה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו ולשפוט אותו בהיעדרו. משעשה כן, בית המשפט רשאי ככלל לדון בבקשה של הנאשם לבטל את פסק הדין – ככל שזו הוגשה לאחר 30 יום מהמועד שהומצא לו פסק הדין, וכן להורות על ביטול פסק הדין בהתקיים תנאי סעיף 130(ח) לחסד"פ. בפסיקה הובהר זה מכבר כי חלון זמן זה מבטא את החשיבות של עיקרון סופיות הדין במקרים אלה (רע"פ 1044/17 הרון נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (18.7.2017); רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.3.2014)).

בענייננו, המבקש פנה בבקשה לביטול פסק הדין זמן רב לאחר המועד הקבוע בדין. הן בית המשפט לתעבורה הן בית המשפט המחוזי לא מצאו ממש בטעמים שסיפק כדי להצדיק את התנהלותו. מסקנתם מקובלת עליי, והיא אינה מקימה עילה לדיון ב"גלגול שלישי" לפני בית משפט זה. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשפ"ג (26.6.2023).

שׁוֹפֵט
